

Дарья Боровски

ВСТРЕЧИ

Сборник рассказов



СУПЕР Издательство

Daria Borovski

Sreianja

«СУПЕР Издательство»

УДК 821.161.1-32

Borovski D.

Sreianja / D. Borovski — «СУПЕР Издательство»,

ISBN 978-961-290-025-0

«Z veseljem pišem recenzijo kratkih zgodb Darie Borovski, saj avtorico osebno poznam in je najino poznanstvo prijetno. V Dariinem znaianju in v pripovedovanju zgodb, ki jih deli z nami, je Dariina posebnost – njena vedrina! Gospodinjske situacije, ki jih opisuje, bi brez te vedrine ostale neopañene v ñivljenju drugega iloveka. Daria pa z lahkotnostjo omarljive ñenske iz na videz neznatne snovi naredi solato, klobuiek, lkandal in ... zgodbo! Iz vrste zgodb, ki jih predstavlja, izpostavljam Sreianje in Na kahlici...»

УДК 821.161.1-32

ISBN 978-961-290-025-0

© Borovski D.

© СУПЕР Издательство

Содержание

Daria Borovski	5
RECENZIJA	6
O AVTORICI	9
ZAHVALA	10
SREIANJE	12
NA KA I	15
Конец ознакомительного фрагмента.	16

Daria Borovski
Sreianja
Zbirka kratkih zgodb

CIP – Kataločni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

821.161.1-32
821.163.6-32

BOROVSKI, Daria

Sreianja: zbirka kratkih zgodb / Daria Borovski; [ilustrirala Evgenija Kondraļkina; prevod iz ruļiine Daria Borovski, Kristina Jamļek, Eva Skobaj]. – Lju- bljana: samozal. D. Borovski, 2019

Vsebuje tudi besedilo v rus., tiskano v obratni smeri: Vstreii: sbornik korotkih rasskazov / Dar'ja Borovski

ISBN 978-961-290-025-0

1. Borovski, Daria: Vstreii 298470144

Brez pisnega dovoljenja Darie Borovski je pre- povedano reproduciranje, distribuiranje, javna pri- obnitev, predstava ali druga uporaba tega avtorske- ga dela ali njegovih delov v kakrļnem koli obsegu ali postopku, vkljuino s fotokopiranjem, tiskanjem ali shranitvijo v elektronski obliki v okviru doloil Zako- na o avtorskih in sorodnih pravicah.

RECENZIJA

Z veseljem pišem recenzijo kratkih zgodb Darie Borovski, saj avtorico osebno poznam in je najino poznanstvo prijetno. V Dariinem znanju in v pripovedovanju zgodb, ki jih deli z nami, je Dariina posebnost – njena vedrina! Gospodinjske situacije, ki jih opisuje, bi brez te vedrine ostale neopažene v življenju drugega iloveka. Daria pa z lahkotnostjo omarljive ženske iz na videz neznatne snovi naredi solato, klobuiek, lkandal in ... zgodbo! Iz vrste zgodb, ki jih predstavlja, izpostavljam *Sreuanje* in *Na kahllici*.

Prva zgodba nadaljuje tradicijo spomi- njanja na Veliko domovinsko vojno in nas popelje k dramatiinim dogodkom, nam pri- meta brezskrbni Dariin nasmeljek in v nas razburi iustva.

Druga zgodba se prikupi z nenavadnostjo mieljjenja majhne punike, ki opazuje življenje, sede na kahllici. Odpira se izjemno zabaven pogled s kahllice.

Zgodbe Darie Borovski so v izobilju zanimjene z dialogi. Tivi govor glavnih junakov ustvarja obiuitek» tukaj in zdaj«. Karkoli govorijo, doživljamo obiuitek prisotnosti. To je dragoceno. Iestitam Darii ob izdaji knjižne različice njenih zgodb in ji želim sreio.

Olga Zupan pisateljica, pesnica

Daria Borovski je jezikoslovka, rojena v Sankt Peterburgu, takratnem Leningradu, ki se že leta ukvarja z jezikom, s staroslovansko dedišino, raziskuje pomene besed, ki izvirajo iz staroslovanskega jezika, pomene pravljic, ki so se prenašale iz roda v rod. Ko sem jo enkrat vprašala, kam so izginili staroslovanski bogovi, zakaj njihova imena uradno ne obstajajo v naši zgodovini, me je pozorno pogledala in z nasmehom rekla:»Že vedno so tukaj. Imamo jih v našem jeziku.«

* * *

Daria Borovski v svojem pisanju nosi nekaj svojega sonarodnjaka Iehova, lahkotnost pri pisanju, pri kateri je vztrajal, obiuitljivost za drobne detajle, za vse drobne iloveške slabosti, neimrnosti, strahove, hrepenenja. V kratkih zgodbah, napisanih z nekakšno lahkotno neposrednostjo in s svežim humorjem, razgalja vso paleto iloveških slabosti, ki se jih, ujeti v svoje male drame, ne zavedamo, razkriva pa tudi iustva, ki smo jih potisnili nekam globoko in pozabili.

Na to nas spomni prva zgodba v zbirki, prvoosebna izpoved deklice, ki se sredi strahot druge svetovne vojne izgubi v gozdu in tam prestrašena, osamljena naveže stik z divjo živaljo. Perspektivo do našega odraslega sveta obrne prvoosebna izpoved deklice – dojenice, ki opazuje svet staršev iz svojega položaja na kahllici; atmosfero odraslanja priklieta pripoved najstnice, ki doživi svoj prvi – navidezno nesreieni odrski nastop ali duhovita zgodba o začetkih prve ljubezni. Tu je že neobičajno strukturirana zgodba s perspektive malega iloveka v sooienju s peterburško birokracijo, pa atmosferska zgodba v letovišiu ob Irnem morju, ko obvladane rituale gostov v hotelski zajtrkovalnici na terasi prekine nepriakovan dramaturški zasuk – galeb, ki nehote v enem samem sunku razkrije skrbno nadzorovane maske gostov, v bralcu pa sproži prisreien smeh.

Pri vsaki kratki zgodbi se nehote v tebi nekaj nasmehne, zatokerprepoznaj svojemale nepotrebne drame, drobne pomanjkljivosti, se pogleda v ogledalo, ker prepoznal, kot bi rekel Iehov, da je življenje pa tako, kot je, ni vzvišeno, ni pompozno, ampak predvsem polno vsakodnevnih, tudi banalnih dogodkov, ki vsi tkejo našo vsakdanjost. Z Dariinimi zgodbami se spomni prvih zaljubljenosti, prvih stisk, prvih travmatinih dogodkov in nanje pogleda z nehnostjo in s humorjem.

Vesna Milek novinarka, pisateljica,
TV-voditeljica, filmska igralka



O AVTORICI

V Bibliji je 800-krat zapisano, da je naloga človeka biti srečen in srečno živeti. To je spodbudilo Dario, da je začela zapisovati zgodbe in utrinke iz življenja, v upanju, da bodo ljudem pomagale do nasmeha. Tako se je rodila ta knjižica. Vse zgodbe v njej so resnične.

Daria Borovski se je rodila v Sankt Peterburgu v Rusiji, ki se je v času njenega otroštva imenoval Leningrad. V svojem rojstnem mestu je obiskovala fakulteto, kjer je diplomirala iz španskega in angleškega jezika. Nekaj let je predavala oba jezika in ruščino na Madžarskem. Zdaj že dvajset let živi s svojo družino v Sloveniji, kjer poučuje ruščino in angleščino ter preučuje modros- ti in starodavna znanja slovanskih narodov.

ZAHVALA

Ie bi mi že leta nazaj nekdo dejal, da bom nekoč napisala knjigo, bi mislila, da je ta ilovek malo iudalčki. In zdaj... DOBER DAN! Sem avtorica te knjige. Seveda se ni ne bi dogodilo brez pomoči in podpore mojih sorodnikov in prijateljev.

Najprej bi se zahvalila mojemu moču, ki je preživel vse viharje mojega ustvarjalnega procesa in ki mi je dal dragocene nasvete ter me povsod podpiral.

Najlepša hvala slovenskemu pesniku, pi- satelju, prevajalcu in kritiku Aležu Ljtegri, ki me je izzval, da zaigram pisati, ter slovenski pisateljici, novinarki, televizijski voditeljici in filmski igralki Vesni Milek, ki mi je bila v podporo ob samem začetku mojega pisateljskega ustvarjanja in tudi kasneje.

Zahvaljujem se prijateljici Evi Ljkobalj, lektoricama Kristini Jamlek in Luciji Kuntner za potrpečljivost, pomoč in razumevanje pri nastajanju te knjige.

Ruska pisateljica Olga Zupan mi je bila vzgled in je z mano delila svoje dragocene izkušnje o pisanju literarnih del in samem procesu publikacije.

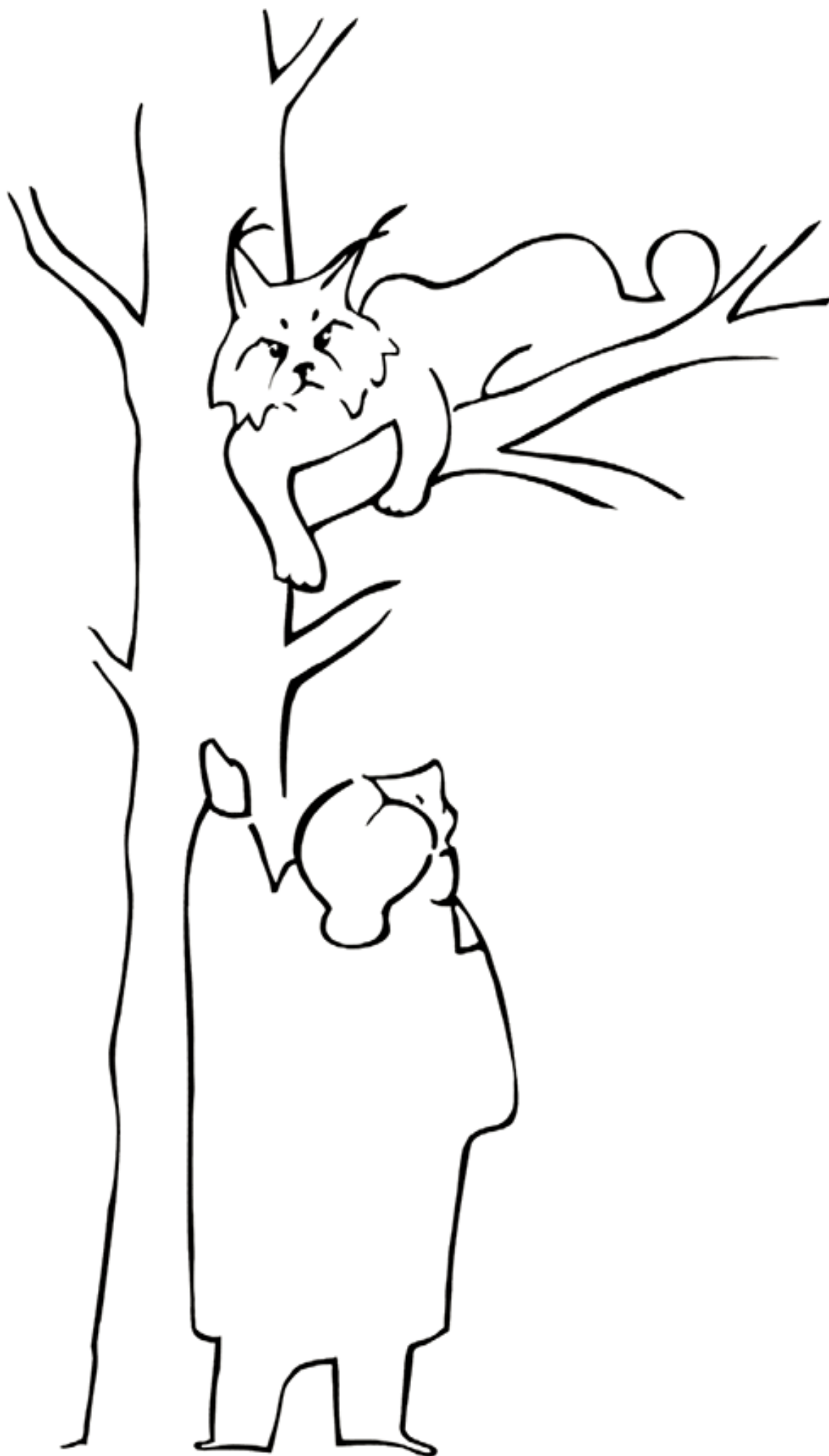
Lingvistka in prevajalka Irina Simič mi je vestno popravljala napake in potrpečljivo prebirala že nedokončane zgodbe. Hvala!

Najlepša hvala in mnogo ustvarjalnega uspeha želim mladi in talentirani slikarki Evgeniji Kondračkini, ki ji je z lahkoto, običajno ljivostjo in s prefinjenostjo uspelo prikazati bistvo posamezne zgodbe.

Želela bi se zahvaliti mojim sorodnikom po mohevi strani: Valentini, Denisu, Galini, Olegu in Arini ter tudi mojim hčerkam, mojim staršem in prijateljici Olesi za predlagane resne zgodbe in podporo v času pisanja.

Posebno zahvalo izražam znanemu ruski pesniku, avtorju več kot desetih pesniških zbirk, lastniku večih literarnih nagrad, akademiku Borisu Burmistrovu, ki me je ogromno naučil, mi pomagal ter navdužil in ki je bil prvi, ki me je klical Pisateljica. To mi veliko pomeni.

«Ko je junija 1941 Tretji rajh napadel Sovjetsko zvezo, niso resno nameravali zasedbe Leningrada (Sankt Peterburg); odločili so se, da bodo namesto tega mesto izstradali. 8. septembra 1941 se je tako začela 900-dnevna blokada mesta (obleganje Leningrada), ki je trajala vse do 27. januarja 1944 in zahtevala 800.000 žrtev. Zaradi prestanega med vojno je mesto kot prvo v Sovjetski zvezi dobilo naziv 'mesto heroj'. Ves ta čas se je lahko oskrbovalo le pozimi prek zamrznjenega Ladolškega jezera, po t. i. Poti hiviljenja.»
(Wikipedija)



SREIANJE

«Kako si ti prijazen pes! Tako lepo bel, puhast in mehek! Kako lepe igrne oči imaš in gobiek! Jezik ti visi iz ust, ker si tako tekel, kajne? Si utrujen, ljubiek moj? Te lahko malo roboham? Ti moj kuha, ti!»

Rada imam hiivali in one to dobro utitijo. Le zakaj se jih nekateri ljudje tako bojijo? Ljudje moramo imeti radi hiivali. Tudi oni bi lahko preživeli marsikaj hudega tako kot sem jaz ...

Pred mnogimi leti je bila vojna. Takrat sem bila še deklica. Hiivela sem v Leningradu. Vse svoje hiivljenje, me ne ltejem let evakuacije, hiivim v tem mestu, v kletnem stanovanju v središčni mesta. Ko so Nemci oblegali mesto, je bilo grozno. Prvo leto obleganja je še kar živo, saj nihče ni slutil, kaj vse nas itaka, potem pa ... Zdaj se mi zdi, da je bilo najhuje spomladi, med prvo otoplivitvijo, ko so se mrliini, ki so lehali po ulicah, zaieli odtajati. Vsa ta umazanija in smrad ... Kanalizacije in vodovoda ni bilo veit, vse je bilo uniieno!

Bombardiranje, stradanje, ruševine, izguba najbližjih in najdražjih ... in potem še tisti grozljivi smrad! Bog ne daj, da bi še kdo moral preživeti kaj takšnega! O, moj Bog, tega res nikomur ne helim! Ljudje bi morali hiiveti v ljubezni ...

«Kako prijazen pes si ti, tako nehen, ti kar pojdi, pojdi ...»

Dobri ljudje so mi v itasu obleganja pomagali, da sem sploh prišla na tovornjak, na Pot hiivljenja. Imela sem sreio, ostala sem hiiva. Naš tovornjak je še uspel priti na varno, takoj za nami pa jih je živo kar nekaj pod led. Otroci in starci, groza, pod led so živi ...

Mene so poslali v mestece na obrobju Leningrada. Bila sem zelo ljubka in izigrana. Takoj ko sem lahko spet stala na nogah, some odpeljali v gozd, k partizanom ... Do konca vojne sem bila kurirka. Po tem, ko sem bila v obleganem Leningradu, lahko reiem, da sem bila v gozdu sreina ... No, saj stradali smo vsi in povsod ... Bil je neznosen mraz in smrt, povsod je bila smrt. Ampak bila sem mlada, polna domiljije, prenašala sem sporoila, po gozdu, povsod okrog mene pa je bilo lepo ... Tako lepo je bilo, da je jemalo dih. Trudila sem se, da ne bi mislila na Nemce, da me ne bi bilo tako strah, zato sem mislila na svoje bodoie sreino hiivljenje, tako kot vsa mlada dekleta. Tako sem preživela še en dan. Zveier sem popila vroii itaj, se pogrela ... To je bila sreia.

Na koncu vojne sem poznala gozdove okrog Leningrada kot svoj hiep, ampak to je bilo potem, ko sem jih bila še navajena. Na zaietku pa je bilo teško, vse steze in jase so se mi zdele enake. Bila sem mestni otrok, še jelke in bora nisem ločila. Starejši tovaritji so me potrpehljivo itili. Še danes sem jim hvalešna, zares sem imela sreio.

«Glej, glej, kuha, spet si tukaj! Kako prijazen si in kako mehko dlako imaš!»

Na zaietku so nas rošiljali v parih, da bi se hitreje itili. Toda to je bilo dosti bolj nevarno, pa še ljudi je primanjkovalo. Takoj ko sem se bila sposobna sama lotiti naloge, so me poslali v drugo partizansko postojanko.

Ponoii je snehilo in zgodaj zjutraj, ko sem zlezla iz zemljanke, je bilo povsod vse belo. No, bilo je belo kot pasji košuh. Ko sem odhajala, je bil gozd povsem drugaieen ... Zaiutila sem, da hodim v krogih, zebe me, zmrzujem, laina sem ... Poleti lahko tukaj najdeš kakšno jago- do, gobo, še celo me rošveim malo trave, je takoj bolje, zdaj pa je vse prekril sneg ...

Bila sem tako utrujena. Prišla sem na neko jaso. Pod drevesom je bil itor. Sedla sem nanj. Kako naprej? Nenadoma sem nad seboj na veji zagledala maiko. Njene oči so bile laine, bila je izstradana. Imela je kratek rep. Zelo se mi je zasmilila. Uboga zverinica! Ljudje se bojujejo med seboj, nedolžne hiivali pa trpijo! Pomi- slila sem, da je njen rep odstreljen. Veste, koliko hiivali je poginilo zaradi izstrelkov, min, bomb, pošarov?! Potem pa še te mrzle pasje zime! Tudi hiivali niso imele mesa jesti.

Domaie hiivali, tiste, ki jih niso pojedli, so isto podivjale. Povsod, kjer so le mogle, so iskale hrano.

Gledam in gledam to maiko, se pogovarjam z njo in se ji zaimnem opravilievati, naj mi oprusti zaradi ilovelkih neumnosti. Povem ji, da tudi mene zebe, da sem laina in da sem se izgubila v gozdu ... Povem ji, da se bo tudi ta neumna vojna enkrat koniala in da bomo vsi spet ĥiveli v miru ... Ljudje bodo pomagali ĥivalim in ĥivali ljudem. Maika se pomiri in me zaimne pozorno posluĥati. Zdelo se mi je, da sem ji povedala vse o sebi, ierprav na kratko.

Nenadoma zasliĥim hrup in ropotanje motorjev. Nad gozdom letijo nemĥka letala. V takem primeru moralĥ objeti deblo drevesa, saj te na snegu opazijo. Kako me je bilo strah! Nenadoma je uboga maika skoila na vse ĥtiri taikie, se usloila in najeĥila ter zaimela pihati ... Ĥelela sem ji pomagati, zato sem jo poklicala, a se ni zmenila za moje klice. Videlo se je, da je isto podivjala. Zasmilila se mi je. Stekla sem k drevesu, na katerem je iepela, in objela deblo. Ona je sedela zgoraj, na veji, napeta kot struna, jaz pa sem stala tik pod njo. Tresla sem se od strahu in mraza. Le kako naj ji potem pomagam? Samo z besedami. Letala so odletela, nehala je ropotati, jaz pa sem jo spet zaimela tolaĥiti. Mogoie sploh ne veii toliko zaradi nje, temveii zaradi sebe. Ĥe vedno je bila vsa napeta in najeĥena, ĥe vedno mi je pozorno sledila s pogledom in svoje taikie ni hotela veii poloĥiti iez vejo. Ne vem, kako dolgo sem se pogovarjala z njo, stojii tik pod njeno vejo; godrnjala je, meni pa je bilo vedno laĥje. Izrazila sem vse svoje gorje, ni me bilo veii strah. Pojedla sem malo snega in oĥivela sem. Morala sem nadaljevati pot. Poslovia sem se od ĥivalce. Nisem je povabi- la s seboj, saj je nisem imela s iim hraniti. Ta- ko je ona ostala tam, na veji, jaz pa sem odĥla.

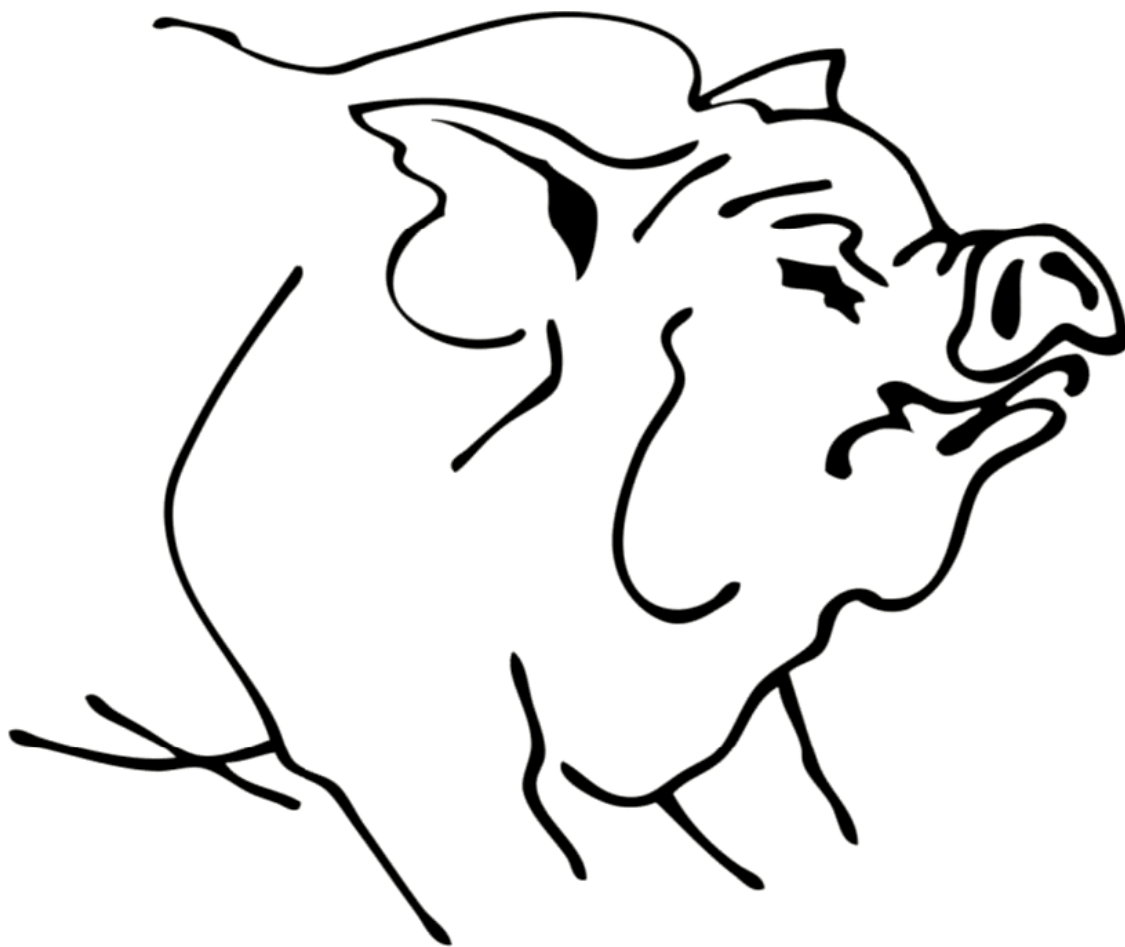
«Dober pes, poglejte, roko mi je polizal.

Kako hvaleĥen mi je, da ga boĥam.»

No, kasneje sem izvedela, da to ni bila domaia maika, ampak divja, ris. Gozdar mi je razloĥil, da je ris dosti veii kot udomaie- na maika, iesar pa takrat nisem opazila, saj je sedel na veji. Ris ima na uĥesih iorke, njegov rep pa je kratek. Sit ris redko napade iloveka, laien pa z lahkoto, ĥe posebno, ie vidi, da je ilovek izirpan, bolan ali ranjen. Pogosto napade z viĥine in takrat je ĥe posebno nevaren. Gozdar sam je videl, kaj ostane od ĥrtve po takĥnem skoku.

Toda dobro vem, da ie divja ĥival zaimuti neĥnost in ljubezen, ne bo nikoli napadla, tudi ie je sama laina in prestraĥena. Ie pred njo stojii utrujen in laien otrok, ne napade. Z njo sem se takrat pogovarjala iskreno in iz srca. Zares se mi je smilila ... in to mi je reĥilo ĥivljenje. Ljubezen in soiiutje sta mi pomagala preĥiveti.

«Valĥ pes je zdaj spet stekel k svojim prijateljem. Poglejte, kako lepo se igrajo skupaj, ne lajajo drug na drugega, prijatelji so ... In prav je tako, tako mora biti – v miru bi morali ĥiveti! Vsi v miru in ljubezni.»



NA K A I

Moj bog, kako vľei mi je tukaj! Tako prijetno je biti sama in brez odveine pozornosti odraslih! O, prav gotovo imam rada, ko se vrtijo okoli mene in se trudijo, da mi ugodijo. A ko jih je preveč, teh odraslih, kot na primer danes, me začne njihova prisotnost utrujati. To je odlična ideja moje mamice, da me je posadila na kahlico tukaj na dvoriľiu.

Tukaj, v kotu med hiľo in lesenimi stopnicami, je prijetna senca, pa tako tiho, isto tiho je in pred mojimi oĩmi se odpira pogled na celo dvoriľie. Na eni strani je ograja iz pletenih vej. Na drugo stran te ograje ne morem sama; tja lahko pridem samo v naročju odraslih ali me peljejo v vozičku. Nikakor pa si ne bi ģelela tam znajti sama. Onstran te ograje je bolje biti skupaj z mamico ali oĩkom. Za vsak primer.

Na drugi strani dvoriľia se vidi poslopje s svinjakom in kurnikom. Tako prvi kot drugi sta trdno zaprta. A kljub temu lahko sliľim kruljenje praľiev in kokodakanje kokoľi. Tako rada boľam piľiance. Te male kokoľke pazljivo drћim za boke in utim, kako jim bije srce. Tako topli, puhasti, mehki, lahki, ranljivi in neћni so. Rada jih drћim v rokah. A ti odrasli ne razumejo, kako lepo nam je skupaj. Le za kratek čas mi jih dovolijo drћati v rokah in sploh ne opazijo mojih protestov, ko mi vzamejo piľianika iz rok. Ko bom malo zrasla in bom lahko bolj samostojno hodila, bom sama vzela piľianika v naročje.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.